

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΙΝΕ - ΒΑΛΜΕΡ

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

Το δωμάτιο είνε γυμνό, σχεδόν σάν άσκη-
τικό κελλά, τὸ παραθύρου όμως θλέπει στὸ
δάσος κ' ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ Ἰέτρου
Βανιέ, ὅταν σηκώνει τὸ κεφάλι του, ἀνι-
κρῦζει τὸ πρόχαρο ἀνοιχτὸ πράσινο τῆς
έξοχης καὶ τὸν οὐρανὸ, ἄλλοτε γελαστὸν
κ' ἄλλοτε γεμάτον μελαγχολία. Κανένα
κάδρο στουὺς τῆχους, κανένα κομψοτέχνη-
μα, δὲν δείχνει τὰ γούστα τοῦ καλλιτε-
χνη.

Ὁ Πέτρος Βανιέ είνε δραματικὸς συγ-
γραφεὺς. Τοῦ ἀρέσει νὰ ἐργάζεται σ' αὐ-
τὸ τὸ δωμάτιο, μὲ τὸν ἀνοιχτὸ, τὸν ἀπέ-
ραντο ὀρίζοντα. Σ' αὐτὸ περνά τις καλύ-
τερές του ὥρες ὀλομόναχος, μὲ τίς ὄνει-
ροπολήσεις καὶ τίς σκέψεις του, ποὺ τίς αἰσθάνεται, τίς πιστεύει

τόσο θαθειά, ποὺ πολλὰς φορές θαρρεῖ πὺς ἐνσαρκώνει ὁ ἴδιος
τοὺς ἥρωές του. Ἡ εὐχάριστη αὐτῆ ἐργασία διαρκεῖ ὡς τὸ με-
σημέρι. Κατόπιν πρέπει ν' ἀντιμετώπιση τίς ἀξιώσεις τῆς γυ-
ναίκας του, ποὺ εἶνε νέα κ' ἄντιθετὴ νὰ τὴν διασκεδάξη.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ ὁ Βανιέ, μὲ ἄτακτα τὰ γκράζα τοῦ μαλλιά,
μέσα στὴν ἀνεστὴ τῆς πιτζάμας του, χαίρετοσε πρόσχαρος, τὸν
ἥλιο, ποὺ πλημῶριζε ὅλη τὴν ἔκταση τὸν δέντρων. Εἶχε νὰ τε-
λειώση μιά δύσκολη σκηνη τοῦ καινούριου ἔργου του. Κρατού-
σε τὴ λύσι, ἀλλὰ ἀπόμεινε ἀκόμη πολλὰ ἐμπόδια. Γιά νὰ ξε-
κουρασηθῆ λιγάκι ἄρχισε νὰ ἀνοιχτὸ τὸ πρῶτὸ ταχυδρομεῖο.

Δὲν ἐλάμβανε πολλὰ γράμματα. "Ἄλλοτε αἰσθανότανε κάποιον
ζήλεια γιά τοὺς συναδέλφους του ποὺ λάβαιναν πλήθος ἐγκώ-
μια, διαμαρτυρίες, συχαρητήρια ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του. Τῶ-
ρα ὅμως συνήθε μὲ τὴν ἰδέα, πὺς αὐτὸς στεκότανε πολὺ ψη-
λά καὶ λίγοι μπορούσαν νὰ τὸν καταλάβουν. Ὅτισσο μ' εὐχα-
ριστήριον ἄρχισε νὰ διαβάξη τὴν ἀκόλουθη ἐξιμολόγησι μιάς γυ-
ναίκας, ποὺ τοῦγραφε μὲ φανερὴ προσηγορία ν' ἀλλάξη τὸν γρα-
φικὸ χαρακτήρα της:

"Ἐδὲν εἶμαι μιά ἀγνωστὴ, γοητευμένη ἀπὸ τὴν τέχνη σας. Ἐκτιμῶ
τὰ ἔργα σας, ἀλλὰ γνωρίζω καὶ τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ καταφεύγω σὲ
σᾶς, γὰ νὰ σᾶς ζητήσω μιά πολιτικὴ συμβουλὴ. Σέρω πὺς δὲν μπο-
ρεῖτε ν' ἀθετήσετε τὸ λόγο σας καὶ σᾶς παρακαλῶ, πρὶν προχωρήσετε,
νὰ μοῦ ἰσοσχεθῆτε πὺς δὲν θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ μᾶτετε ποιά εἶμαι. Δὲν
σᾶς εἶνε δύσκολο αὐτὸ. Εἶμαι λίγο τὸν γνωστὸ σας αἰνῶλο, ἄς ποῦμε μιά
φίλη τῆς γυναικάς σας. Δὲν πρέπει, λοιπὸν νὰ πῆτε λέξι σχετικῶς στὴν
κ. Βανιέ, μιά ὄτε καὶ σὲ κανέναν ἄλλον. Ἐγὼ τὸν λόγον σας ; Εἰχα-
ριστῶ. Μπορῶ τώρα νὰ προχωρήσω. Πολλὰς φορές σᾶς ἄκουσα νὰ ἐ-
ξηγινητε τὴν ἠθικὴ ἀξία τῆς ἐξοικολογήσεως καὶ θαύμασα στὰ ἔργα σας
τὴν ἑλλειψὴ κἀθε προλήψεως, τὸ θαρραλὸν καὶ καθαρὸν τρόπο, μὲ τὸν
ὁποῖο μελετᾶτε κἀθε πρόβλημα τῆς σινειθήσεως. Ἄγαπῶ τίς ἰδέες σας,
τίς βολίσιμα γεμάτες ἐντύπειαι. Σήμερα, λοιπὸν, ἀπῶφε τὸ βράδι, πρέπει
νὰ διαλέξω ὁριστικῶς. Εἶμαι ἀναποφάσιστη καὶ βασανίζομαι. Θέλετε νὰ

μὲ ὀδηγήσετε σεις ; Ὅτι σᾶς ἐξηγήσω μὲ
ποῖα λίγες λέξεις τὸ πρόβλημα ποὺ μὲ τυ-
ρανῶ. Θὰ σκεφθῆτε σχετικῶς, κ' ἡ ἀπάν-
τησί σας θὰ εἶνε γιά μένα διαταγή. Θὰ
κάνω ὅ, τι μοῦ πῆτε, ὅ, τι μὲ συμβουλεύετε
σεις : Πρέπει ἢ ν' ἀρήσω τὸν ἄνδρα
μον γὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἄγαπῶ καὶ ποὺ
θὰ μοῦ χάριση μιά φρασίαν ζωῆ ἢ νὰ θυσια-
σθῶ γιά τὴ λίγη τριμῶ ῥόγητα, ποὺ αἰσθᾶ-
νομαι ἀσώμη γὰ τὸ σέξινγῶ μου, ποὺ δὲν
ἄγαπῶ πειά. Γράφω μὲ ἀκρίθεια, ψυχραι-
μα. Σποῦδασα στὸ δικὸ σας τὸ σχολεῖο.
Ὅριστε κ' ἡ λεπτομέρειες :

"Ὁ ἄνδρας μου ἀνῆκει στὴν ἀνωτάτη
καινωκὴ τάξι. Ἐχει ὄνομα γνωστότατο,
λατρεῖ τὸ σταδίον τοῦ τόσου, ποὺ δὲν σκέ-
πτεται τίποτ' ἄλλο στὴ ζωῆ, καὶ γ' αὐτὸ
ἀκρόθως μὲ παραμυλεῖ. Ἄς ποῦμε πὺς ὁ
ἄνδρας μου εἶνε ἕνας μεγάλος γιαιτὸς κ'
ἀνῆκει ὀικολογητικῶς στουὺς ἀρρώστους
του. Δυστυχῶς ὅμως ἐγὼ ἄγαπῶ τὴν ἀ-
γάπη καὶ τίς συγκινήσεις της. Ἄγαπῶ ἀ-
κόμη ὡς κ' αὐτὸς τοὺς λόγους, ποὺ μπο-
ρεῖ νὰ μᾶς χάριση ἡ ἀγάπη. Εἶμαι δηλα-
δὴ πολὺ γυναικα, πολὺ φιλάρεση κ' ἐναι-
σθητὴ. Ὅτισσο εἶμαι, πολὺ τίμια, ἂν καὶ
μὲ περιβάλλει ὁ πειρασμός. Ἄν δὲν μὲ
προστατεύσει λαπὸν κάποιος, θὰ νικηθῶ
ἀπ' τὴν ἀδυναμία μου. Ὅς τώρα ἡ τύχη
μὲ βοηθῆσε : ὁ Φίλιππος, ὁ ἑραστής ποὺ
θὰ ἔχω αἰθιο, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, εἶνε
ἕνας τίμιος νέος, ποὺ ἀτεχνάναται τὴν ἀ-
τιμία. Θὰ μὲ πᾶρη γυναικα του. Εἶνε πλού-
σιος, ἀνεκνήρως καὶ θὰ τοῦ εἶμαι πιστὴ, ἄ-
φῶθ-θὰ ζῆ μονάχα γιά μένα.

"Ὁ ἄνδρας μου θὰ μοῦ δώση ἀμέσως τὸ διαζύγιον, δὲν ἀμφιβάλλω
διόλου γ' αὐτὸ. Εἶνε ἰσχυρότερος ἄνθρωπος. Δίπλαστο ὄνομα νὰ τοῦ ζη-
τήσω τὴ συμβουλὴ ποὺ γινεῖται ἀπὸ σᾶς. Μ' ἄγαπᾶ ἀσώμη πολὺ καὶ φε-
ρόδιμα πὺς θὰ μοῦ προτινῆ νὰ παρατήρη τὴν ἐργασία του γιά νὰ μὲ
κρατήση κοντὰ του καὶ πὺς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ συμφορηθῆ μὲ μιά
τέτοια ὑπόσχεσι. Θὰ ὑποσέχη, θὰ γίνη δυστυχισμένος μονάχα. Κ' αὐτὸ
εἶνε ποὺ μὲ κρατεῖ, ποὺ μὲ κάνει νὰ διατάξω. Πρέπει, ἀσώμη νὰ σᾶς πῶ
πὺς δὲν ἔχουμε παιδιὰ καὶ πὺς ἔχω τὴν πεποιθήσι πὺς δὲν θ' ἀπατή-
σοιμε ποτέ, ἂν καὶ εἴμαστε παντρωμένοι τέσσαρα χρόνια τώρα.

"Καθὼς, λοιπὸν, καταλαβαίνετε, ὁ ἄνδρας μου θὰ ὑποσέχη. Ἄνα-
λαμβάνω ὅμως νὰ τοῦ ἐξηγήσω καὶ θὰ τὸ καταλάβη, πὺς τὸ ἀρνήσω,
γὰτί θέλω νὰ μείνω τίμια. Θὰ μπορεῖ νὰ μὲ λημονήση ; Ἄν πάλιν
θυσιασθῶ καὶ μείνω κοντὰ του, θὰ ἔχω διάφορες ἐρωτικῶς περιπέτειες.
Εἶνε μορφαῖο, ἀνατρεφικὸ αὐτὸ, θὰ μπορεῖ νὰ τοῦ τίς κρίνω ; Μὰ
κ' ἂν τίς κρίνω, δὲν θὰ εἶνε γὰ μένα ἡ ζωῆ γεμάτη ταπεινώσεις καὶ
κατάποση ; Μὴ γίνετε τὸν καρὸ σας γιά νὰ συγκεντρώσετε τοὺς ἔ-
ρωτες τοῦ προβλήματος. Ἄνακαταλῶν : Ἡ πρέπει νὰ μείνω μιά
σύντροφος ποὺ θὰ τὰ προδώση δια, μένοντάς ἐξάρτησι σὴν ἰσχύος τοῦ
ἀνδρός της, ἢ πρέπει νὰ φύγω, γὰ νὰ μείνω ἐνάρετη. Δὲν εἶνε χρεῖ-
ζονται ἄλλα στοιχεία.

"Παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε στὴν ἐσώκλειστη διεύθυνσι. Σκε-
φθῆτε : Πρῶτα ν' ἀποφασίσετε γιά τὴν τύχη τριῶν ἀνθρώπων.

Ἡ πρώτη σκέψη τοῦ Πέτρου Βανιέ ἦταν νὰ μὴ ἀπαντήση διό-
λου στὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ κ' ἐτοιμαζότανε ἀμέλεια νὰ τὴν σχί-
ση, ὅταν σκέφτηκε πὺς ἡ γυναικα ἐκεῖνη τὸν γνώριζε. Τότε ἄ-
ρχισε νὰ συλλογιζέται, κυττάζοντας τὸν ὀλόφωτο οὐρανὸ. Ἄξα-
φῶς ἄπρε τὴν πέννα κ' ἔγραφε:

"Ἐχετε ἐραστή ; "Ἔστω... Ἄλλὰ κ' ὁ ἄνδρας σας ἔχει κ' αὐτὸς
ἐραστήν, τὴν ἐπιστήμη του. Τὸ διαζύγιον ἐπαθῆλεται, ἂν ἐσθε βεβαία
πὺς θὰ μείνετε πιστὴ μὲ τὸ νέο σας σύντροφο κ' ὅτι ὁ σέξινγῶ σας,
ποὺ θὰ μείνη πειά ἐντελῶς μόνος, λατρεῖ: πραγματικῶς τὴν ἐργασία
του.

Αὐτὴ ἡ φράσι συνήθε ὅλα του τὰ συμπεράσματα: Δικαιο-
λογουσε τὰ εὐγενικῶς ἐνστικτα, γκρεμίζοντας μονάχα μιά συνή-
θεια τεσσάρων χρόνων.

Μ' ἑλαφρὴ καρδιά κατόπιν ὁ Βανιέ ταχυδρομέσε τὸ γράμμα
αὐτὸ, μὲ τὴν βεβαιότητα πὺς θὰ τὸν ἄκουε ἡ ἀγνωστὴ, μονάχα
ἂν ἦταν ἀποφασισμένη νὰ κἀη ὅ, τι τοῦγραφε.

"Ὅταν κατέθηκε σὲ λίγο τὴν τραπεζαρία, ὄρηκε τὴν κ. Βα-
νιέ νὰ τὸν περιμένη. Ἡ κ. Βανιέ ἦτανε μιά πολὺ χαριτωμένη γυ-
ναίκα. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνοντανε ματαδόδοξη κ' ἐλαφρόμια-
λη. Ἐπρεπε ὡτίσσο ν' ἀντικρίση κανεὶς τὴ μάτια της γιά ν'
ἀνακαλόγη ἐκεῖ μὲσα τὴν ἀνησυχία καὶ τὴ μελαγχολία τῆς ψυ-
χῆς της.

—Τέλειωσες τὴ δουλειά σου ; ῥώτησε τὸν ἄντρα της ἡ κ.
Βανιέ.

—Ὅχι ἀκόμη, τῆς ἀποκρίθηκε. Θὰ βουλέψω καὶ τὸ ἀπόγευμα.

Κ' ἐνῶ ἡ κ. Βανιέ τὸν ἄκουε εὐ-
γενικῶς καὶ μὲ προσοχή, ἄρχισε τὴν
ἀνάλυσι ὀλόκληρου τοῦ καινούριου
ἔργου του.

Μετὰ τὸν καφέ, σηκώθηκε. φίλη-
σε τὴ γυναικα του καὶ φώναξε πρό-
σχαρος, πηγαίνοντας σὲ γραφεῖο
του:

—Καὶ τώρα δουλειά ! Πρέπει νὰ
τελειώσω σήμερα αὐτὴ τὴν σκηνη.
Ἡ κ. Βανιέ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.
Ὁ Πέτρος δούλεψε μὲ ὅλη τὴν ἡ-
συχία του. Σουροῦπιπε πειά, ὅταν ὁ
καυαριέρης χτύπησε τὴν πόρτα του.

—Ἐνα τηλεγράφημα γιά τὸν κό-
ρο.

Ἄνωπῶμος ὁ Βανιέ τὸ ἔνοιξε
καὶ διάβασε τρεῖς μόνον λέξεις :
"Εὐγινε ὁ π ὠ ς ε ἰ π α τ ε ς.

Πήγωσε τότε μονομιάς ὀλόκλη-
ρος. Ἡ εὐθύνη του τοῦ παρουσί-
στηκε ἑαφρικῶς τρομακτικῆ. Τοῦ κά-
κου προσπάθησε νὰ ἐξακολουθήση
τὴν ἐργασία του. Ἡ νύχτα ἀπλωτό-
τανε παντοῦ, θαρεία, καταθλιπτικῆ.
Ὁ Βανιέ ἄναψε τὸ φῶς κ' ἐξακο-
λόθησε τὴν ἐργασία του.

—Ἴσως νᾶνε καὶ καμιά τρελ-
λή !... ψιθύριζε πότε-πότε.

Λαχταροῦσε νὰ ἐπρόκειτο γιά
καμιά ἀστειότητα κάποιος γνω-
στῆς του. Ἄξαφῶς ἔσανακοςε νὰ
τοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα.

—Ποῖος εἶνε ; ῥώτησε.

—Ἡ ὄρα εἶν' ὀχτώμισι, κύριε,
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 317)

—Καὶ τώρα δουλειά ! φώναξε πρόσχαρος, πηγαίνοντας σὲ γραφεῖο
του, ὁ κ. Βανιέ.

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 307)

του είπε ο υπηρέτης. Δεν θα φάει απόψε σπιτί ή κυρία;

—Γιατί να μη φάει; Αφήστε με ήσυχο, έχω δουλειά! απάντησε απότομα ο κ. Βανιέ.

Έγραψε τώρα τις τελευταίες φράσεις της σκηνης του και σέ ληγο θα τέλειωσε.

Όταν τέλειωσε, κτύπησε το ρολόι του.

—Έννια ή ώρα! Ψιθύρισε. Τι έπαθε η εύλογημένη η γυναίκα μου; Γιατί άργησε τόσο έξω;

Με το άθετοιο θάδισμα των καλλιτεχνών, που είναι ζαλισμένοι άπ' τη δουλειά τους, πέρασε στο διαμέρισμα της γυναίκας του. Δεν ήταν εκεί.

Πήγε κατόπιν στον διάδρομο.

—Έφεραν αυτό το γράμμα, κύριε, του είπε ο υπηρέτης.

Ο Βανιέ αναγνώρισε αμέσως το γράμμα. "Ανοιξε θιαστικώς τον φάκελλο κι' αμέσως κύλισε στα πόδια του τό πρώινο του σημεύμα. 'Ο φάκελλος όμως είχε κι' ένα άλλο φύλλο. Και στο χαρτάκι αυτό ή κ. Βανιέ, ή γυναίκα του, τούγραψε με τό σταθερό της γράμμα:

«Σ' ευχαριστώ που με κατάλαβες και σέ ύπακούω. Χαίρε!»

Όλη τη νύχτα, ως τό πρωί, ο Βανιέ ήταν έξω φρενών για τό πρωτακουστο πάθημά του!... "Εκλαιγε, έκανε σχέδια έκδικήσεως κι' άλλους πάλιν ένοιωσε νά τον θασανίζουν ή τύψεις.

Η αύγη τόν θρήκε νά θσανοδιαβάξει για δεκάτη φορά τήν πονεμένη εκείνη εξομολόγησι πουλαθε τό πρωί. Και μουρμούριζε διαρκώς τά ίδια του τά λόγια: «'Ο άντρας σας έχει κι' αυτός έρωμένη: Τήν έπιστήμη του...»

Πάνω στό τραπέζι είδε τώρα τά χειρόγραφα του έργου του. Τ' άνοιξε, τούς έρριξε λίγες ματιές κι' άρχισε νά συλλογίζεται κυντάζοντας τόν ουρανό με τ' άσπρα συννεφάκια. Σιγά-σιγά κάτω άπ' τά γκριζά του μαλλιά τό πρόσωπό του ήσυχάζε. "Ό,τι άποφάσιζε για τούς άλλους, τό δεχόταν τώρα και για τόν έαυτό του.

Κι' άξαφνα θούτηξε τήν πένα στό μελάνι κι' έγραψε ένα τηλεγράφημα στη γυναίκα του:

«Δέν άναρωδ' τίποτε. Είχες δίκη. Εύχομαι όλοψύχως για τήν ευτυχία σου!»

Αμέσως όμως λύγισε και έξοπασε σέ λυγμούς. Γιατ' εινε πολύ σκληρό νάνε κανεις μονάχα σοφός στη ζωή...

«I LOVE YOU!»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 306)

—Τότε, άπλούστατα: δέν πρέπει νά παντρευτούν. Διευτύησε αυτό τό αξίωμα καθιστά και με άπλήρη πεποίθησι "Ο νέος σάπασε. "Ητανε εσπίτησι πολύ χλωμός, γιατί ή Μαίρη τόν ρώτησε:

—Τί έχετε;

—'Εγώ; Τίποτε.

Έκείνη προσπάθησε τότε νά θρη κάτι πιδ εύθυμο:

—Πήτε μου λοιπόν τίς περιφημες τρεις λέξεις σας...

—Δέν τίς θυμομαι πιά, άποκρήθηκε ο νέος χαμογελώντας πικρά...

Μά, δέν θαρούσε, ήτανε τρεις άχρηστες λέξεις.

Φαίνεται πως ή Μαίρη κατάλαθε έπιτέλους. Κτύπησε τόν νέο με άπειρη τρυφερότητα. Τόν θρήκε ώραίο, περιήσανο και σκέσθηκε—πολύ άργά—πως θα ζούσε ευτυχισμένη θυσιάζοντας μερικά πράγματα ακόμη και πάρα πολλά, για τήν άγάπη του. "Η τρεις άγγλικές λέξεις τής ήρθαν άπ' τήν καρδιά στα χείλη. "Αν τίς έλεγε, πρώτη αυτή, άν τόν θεβαίανε πως είχε γελαστή με τίς άνόητες εκείνες σκέψεις της;...

Μά, δέν τόλμησε. Μονάχα άσπμαντα λόγια θρήκαν νά πούν ώποπου νά φθάση τό πλοίο, κρύβοντας μ' αυτά τη στενογώρια τους. "Η άγάπη τους είχε άγγίξει και τούς δύο. Μά ή άγάπη έχει τίς άπαιτήσεις της, θέλει θυσίες στό θώμό της.

Πέρασαν τήν άμορφη εκείνη θοαδιά μώνων για τό κόστος τής ζωής, άντι νά τήν ζήσουν. Όπτε κείνη, όπτε κείνος δέν είχανε τίς θάρρος ν' άντιμετωπίσουν τό μυστήριό που κλεινουν ή τρεις λέξεις: «I love you!» (Σ' άγαπώ).

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 302)

κυρίε, συγχρόνος, χωρίς νά τό θέλη. Προσάθησε για μία στιγμή ακόμη νά συγκατηθώ, δέν μπόρεσε όμως νά άνθεξει περισσότερο.

—Λέλι, είπε, Λέλι... ήσυχάστε λοιπόν... Μην κλαίτε!... Λέλι, μην πιστεύετε άπό ό,τι σας είπα, δέν εινε ή αλήθεια, δέν εινε όστε μια λέξι, νά όστε μια νά μονάχα αληθινή! "Ηθελα μονάχα νά... νά σας δοκιμάσω ήθελα... "Α, τί ανόητος που είμαι!... Λέλι, συγχώρεσε με, άγάπη μου, μοναδική μου άγάπη!... Γι-ατί... γιατί σ' άγαπώ, Λέλι!... Σ' άγαπώ τρελλά!...

"Η νέα μία κοκκίνη όσαν τριαντάφυλλο και μία χλωμάζε, χλωμάζε, γινόταν κάτασπρη όσαν τό κρίνο... "Αξαφνα έπισε στην άγκαλιά του κι' αναλύθηκε σέ λυγμούς, σέ δυνατούς λυγμούς, ψιθυρίζοντας:

—Θεέ μου, κι' έγώ σ' άγαπώ, Τέντ!... Μή με λυπήσης πιά,

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 312)

φτασε έκείνο τό βράδυ νωρίς στό ξενοδοχείο, γιατί είχε τωλειώσει νωρίτερα τίς ύποθέσεις του. "Όταν μπήκε λοιπόν στό διαμέριμά του κι' άντίκρισε τη γυναίκα του και τό φίλο της; τά έχασε κι' έθωγαε τό πιστόλι του για νά τούς σκοτώση.

Μά ο' Αντρέ Ριβέλ έμεινε άπαθής κι' άρκέθηκε νά του πή με έρωτική φωνή:

—"Αν με σκοτώσετε, τήν ίδια ώρα θα σάς συλλάθουν ως ύποπτο και θα πληρώσετε πολύ ακριβά αυτές τίς μυστηριώδεις έπιχειρήσεις σας. Καλύτερα νά συνεννοηθούμε σαν δυο φίλοι. Πόσα μου δινετε για νά κρατήσω τό στόμα μου κλειστό; Ξέρω ότι έχετε προμηθευθί άπό τούς διάφόρους φυλάργους, μαζί με τά δέρματα των άγρίων θηρίων και μερικά πολύ ένδιαφέροντα σχεδιαγράμματα, για τά μέρη στα όποια μπορεί νά γίνη μία μυστική ναυτική βάση στην είσοδο τής Μεσογείου!...

"Ο Μασσοϋτό τά είχε χαμένα. "Έθωαε πάλι τό πιστόλι του στην τσέπη του και κήρησε συλλογισμένος υπροστά στό τραπέζι του σαλονιού. "Ο μόνος που παρέμειν άπαθής, ήταν ο γραμματέας του, που έξακολουθούσε νά έχη τό ίδιο ήλιθιο ύφος του. "Όσο για τήν Παλέτ, τά είχε χαμένα και δέν ήξερε τί νά ύποθέση.

Δέν τολμούσε νά φαντασθί ότι ο άνδρας της ήταν κατάσκοπος κι' ότι ο φίλος της ήταν ένας πράκτωρ τής γαλλικής άντικατασκοπείας. Τέλος ο Μασσοϋτό εινε με μισόσηπη φωνή:

—'Είν' άρκετές έκαστό χιλιάδες φράγκα;

—"Αν διπλασιάσετε τό ποσό, είμαστε σύμφωνοι, του απάντησε ο Ριβέλ.

"Ο Γαπωνέζος έμπορος ύπέγραψε ένα τσέκ, τό έδωσε με νευρικότητα στον Ριβέλ κι' έπειτα του εινε:

—Φροντίστε νά μη μ' άνησυχήσουν οι άσττυνομικοί κατά τήν αουριανή άναχώρησή μου.

—"Έχετε τό λόγο μου, τ' απάντησε ο Ριβέλ. "Όσο για τά σχέδιά σας, αυτά τά έχω πάρει άπό τό χρηματοκιβώτιό σας και τά έχω καταστρέψει. Μά για νά είμαστε σύμφωνοι, θα φύγετε μόλις έξαργώπως τό τσέκ!

Κι' έπειτα, στρεφόμενος προς τήν Παλέτ, τής εινε μ' ευγένεια:

—Μέ συγχωρήτε άν άπογοητευθήκατε άπ' αυτή τήν περιπέτειά σας. Μά ή ζωή στό Μαρόκο εινε τόσο πολυέμοδη, ώστε πρέπει κανείς νά τά καταφέρνι όπως μπορεί!

Κι' έφυγε άπό τό ξενοδοχείο, χωρίς νά τολμήση κανείς νά τόν πειράξη.

Τήν άλλη μέρα ο έμπορος Μασσοϋτό άνεχώρησε άπ' τό φέζ μαζί με τη γυναίκα του. Μά δέν τήν χωρίσε. Καταλάβαινε ότι τό λάθος ήταν δικό του, που τήν είχε έγκραταίψει και τήν είχε άναγκάσει νά μπλεχθί σέ μία ύποπτη έρωτική περιπέτεια, που παρ' όλιγο νά του στοίχιζε πολλά χρόνια φυλακής.

ΤΕΑ ΦΟΝ ΧΑΡΜΠΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 289)

σκηνοηθεί διόλου. "Εκμηδενισμένος, σωριάστηκε σέ μία πολυθόνα, κρατώντας τό ακόμη στό χέρι του. Και, μόλις και μετά θιας, σαν άπό πολύ μακριά, άκουσε τη γυναίκα του που τού έλεγε, ενώ τόν κρατούσε άγκαλιασμένον:

—Βέρνερ! Σου όρκίζομαι, πως τόν κύριο Λήτσον δέν τόν έχω ιδθί παρά τίς δυο φορές μονάχα που ζού τόν έεερσε δέν σπία. Τό πιστόλι δέν πήρε φωτιά, γιατί ήταν άδειο. Σου έπαίσα αυτήν τη μικρή σκηνή, γιατί ήξερα πως θα πυροβολούσε έναντιν του, για νά σου άποδεξεί, ότι όποιοσδήποτε μπορεί νά εγκληματήσει...

"Ο εισαγγελεύς Βέρνερ χρειάστηκε άρκετή ώρα για νά συλλεθθί και νά γελάση με τό πάθημά του. "Αποτράβηξε τότε άπ'αλό άπό τό λαμό του τά ματόκια τής Τζίνιας, σηκώθηκε χωρίς νά μιληση και ξεκρέμασε τό ακουστικό τού τηλεφώνου.

—'Εμπρός! εινε. Εισαγγελία εινε αυτό; "Εδώ, εισαγγελεύς Βέρνερ... Κύριε γραμματέε, ειδοποιήστε, σας παρακαλώ, αμέσως τόν κύριο πρόεδρο, ότι μία ξαφνική άδιαθεσία δέν μου επιτρέπει νά παραστώ στην αουριανή δίκη. Καί...στε λετε νά πάρετε τη δικογραφία!

καλέ μου. Μπορεί νά είμαι δυνατή στα σπόρ. "Αλλά στον έρωτα, ώ, στον έρωτα, είμαι κι' έγώ μία γυναίκα, μία αδύναμη γυναίκα που θέλει γλυκόλογα και χάδια. Φίλησέ με, Τέντ, νά συνέλωθω...

Κι' ο Τέντ έσκυψε και τη φίλησε στό στόμα, μεταδιδόντας της έτσι τήν άνδρική του φλόγα, τη δύναμη, τό πάθος...